

ปฐมบท

สายฟ้าสีเงินพาดเบรียงที่ปลายขอบฟ้า เสียงท่อมกังวานลอดเข้าหู ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น ฝนทำใหญ่เริ่มเทลงมา หยาดฝนเม็ดโตยิ่งกว่าเม็ดถั่วเทลงมาเป็นสาย ทักตนวิสัยตรงหน้าปรา่เลื่อนในพริบตา ทุกคนวิ่งเข้าหลบใต้ที่กำบังที่ใกล้ตัวที่สุด

“บ้าเอ๊ย! ฟ้ารั่วหรือไงเนี่ย” นักศึกษาหนุ่มต้องตะโกนเพื่อให้เพื่อนที่ยืนข้างกันได้ยิน “ทางร่มไปก็ไม่มีประโยชน์!”

พวกเขาไม่มีร่มด้วยซ้ำ ได้แต่ห่อตัวหลบอยู่ใต้ผืนผ้าใบเล็กจิ๋ว เมื่อก็ยังมีเลือกไก่อ่อดเกลือกเพลินๆ อยู่เลย พริบตาเดียวฝนทำใหญ่ก็เทลงมาโดยไม่ทันตั้งตัว โชคยังดีที่เมื่อครู่จอดมอเตอร์ไซด์ไว้ใต้หลังคาระเบียงทางเดิน อย่างน้อยเบาะนั่งก็ไม่เปียกเละเทะ

“จยาเสียง ฉันเอาเสื้อกันฝนมา นายจะไปซื้อเสื้อกันฝนพลาสติกมาใหม่” ผิงหงดำชี้ไปยังร้านสะดวกซื้อฝั่งตรงข้ามเฉียงไปเล็กน้อย “ถึงจะช่วยอะไรไม่ได้มากก็ยังดีกว่าปล่อยให้หัวเปียกนะ!”

“บ้าจริง!” จยาเสียงก่นด่าเบาๆ ยกสองมือบังเหนือศีรษะ วิ่งข้ามฝั่งไปอย่างรวดเร็ว

ฝนตกหนักมาก ก้าวออกไปไม่ถึงห้าก้าวก็เปียกม้อล่อมม้อแล้ไปทั้งตัว ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดพายุฟ้าคะนองรุนแรงอย่างนี้ เลื้อกันฝนไปแล้วทั้งของร้าน สะตวก็ซื้อไม่มีประโยชน์เท่าใดนัก แต่อีกเดี๋ยวพวกเขาจะไปดูหนัง เวลานี้ อุณหภูมิสิบเอ็ดองศา เขาไม่อยากเปียกเป็นลูกหมาตกน้ำแล้วเข้าไปนั่งตากแอร์ เย็นเฉียบในโรงหนังตั้งสี่ชั่วโมงหรอกนะ

ที่คืนเขามีโรงหนังแบบฉายควบอยู่โรงหนึ่ง หนึ่งสองเรื่องฉายติดกันค่าตั๋วแค่สองร้อย พวกเขานัดกันแล้วว่าจะซื้อของกินเล่นแล้วเข้าไปดูหนังอย่างสบายใจ ไม่นึกว่าจู่ๆ ฝนทำใหญ่จะเทโครมลงมา!

โหยวจยาเสียงสวมเสื้อกันฝนตัวบางของร้านสะตวก็ซื้อแล้วเดินกลับไปหาเพื่อนที่รออยู่ แล้วทั้งสองก็วิ่งรี่ไปยังที่จอดรถ แต่วิ่งไปไม่กี่ก้าวทางเก่งก็แฉะหมด พวกเขาเริ่มลังเลว่าจะขี่รถออกไปดีหรือไม่ เวลานี้ร้อบตัวมีแต่หมอกขาวหม่นทึม ทุกคนต่างยืนร้อบฝนหยุด ขี่รถฝ่าสภาพอากาศแบบนี้ไปคงไม่ดีนัก แต่ปัญหาคือ หนึ่งใกล้เริ่มแล้ว...

“ก้าวเย้วหยางถามว่าตอนนี้พวกเราอยู่ไหนแล้ว” โหยวจยาเสียงอ่านไลน์จากโทรศัพท์มือถือถือ “เขาถึงแล้ว!”

“โอเค บอกให้เขาซื้อตั๋วเลย พวกเราซื้อไปทอดเกลือแล้ว กำลังจะลงเขาไปเดี๋ยวนี้ละ” เฝิงหงตำริบสวมเสื้อกันฝนตัวหนาที่เตรียมมา

เด็กหนุ่มพิมพ์ข้อความบอกให้เพื่อนที่ถึงแล้วไปซื้อตัวก่อน เดี่ยวพวกเขาจะตามไป

คนหนึ่งฝ่าฝนลากมอเตอร์ไซค์ออกไปด้านนอก อีกคนรีบกระโดดขึ้นหนึ่งไซค์ยังดีที่ทั้งคู่สวมหมวกกันน็อกแบบมีหน้ากากกำบัง อย่างน้อยแผ่นพลาสติกด้านหน้ายังช่วยกันฝนได้บ้าง ไม่ต้องกลัวน้ำฝนกระเด็นเข้าตาจนมองไม่เห็นทาง...แต่ว่าฟ้าครึ้มแบบนี้ไม่เอื้ออำนวยสักนิด ฝนเม็ดโตกระแทกหน้ากากพลาสติกไม่หยุดหย่อน ทศวินล้วยจึงพรวดไปหมด!

รถบนถนนบางตา พวกเขาเป็นคนส่วนน้อยที่บ้าปั่นขี่รถกลางสายฝน

แบบนี้ แผ่นหลังเปียกโชก เลื้อยกันฝนใช้แล้วทิ้งเหมือนเป็นแค่เครื่องประดับ หยดน้ำฝนที่กระเซ็นไปทั่วยังไหลลอดผ่านรูต่างๆ เข้ามาโดนตัวอยู่ดี ตอนนี่แค่คำว่าหนาวยังน้อยไป!

ด้านหน้าเป็นเนินชัน เวลาที่ถนนแปรสภาพเป็นบ่อน้ำพุไปแล้ว ชายหนุ่มร่างบึกบึนบีบเบรกเต็มแรง แต่มอเตอร์ไซค์ก็ยังไม่ถอยไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ราวจรวด บริเวณนี้ขนาดฝนไม่ตกยังอันตราย พอฝนตกยิ่งน่ากลัวเข้าไปใหญ่! สุดทางเป็นหัวโค้งหักเลี้ยวขวาที่อันตรายมาก พอพ้นไปจะเจอถนนลงเนินที่ชันยิ่งกว่า

เผิงหงต่ำใช้มือข้างหนึ่งปาดหยดน้ำจากหน้ากากลพลาสติกของหมวกกันน็อก มองอะไรไม่ชัดเลยสักนิด...จับปล้นนั่นเอง กลางหมอกขาวโพลนเบื้องหน้า จู่ๆ ตรงจุดที่แสงไฟหน้ารถส่องกระทบก็ปรากฏเงาสีแดงวูบหนึ่ง!

“เหวอ!” เขารีบหักหลบอย่างตื่นตระหนก แต่ช้าไปเสียแล้ว!

เอี้ยด...เสียงเบรกแหลมเสียดหู โหยวจยาเสียงที่นั้งซ้อนท้ายตกใจเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น รู้แต่เขาเกือบกระเด็นตกมอเตอร์ไซค์เสียแล้ว!

“เอ๊ย! เผิงหงต่ำ!” เขาคว้าเสื้อกันฝนของคนขับโดยสัญชาตญาณ “ทำบ้าอะไรของนาย”

“ตะกี้ขับชนคน!” เผิงหงต่ำล่อล่ล่ลัก ระยะเวลาประชิดขนาดนั้น เขามั่นใจว่าชนแน่ แต่ทำไมไม่รู้สึกรู้ว่ากระแทกโดนอะไรเลยล่ะ!

“อะไรนะ!” โหยวจยาเสียงตกใจมาก รีบกระโดดลงจากรถแล้วมองไปรอบๆ

ปัญหาคือบนทางลงเนินตรงหน้า นอกจากถนนที่กลายสภาพเป็นบ่อน้ำพุแล้วก็ไม่เห็นอะไรอย่างอื่นเลย เด็กหนุ่มทั้งสองลงเดินย้อนกลับไปดู แม้ว่าอีกฝั่งหนึ่งจะเป็นวังเขาเล็ก ๆ แต่พวกเขาอยู่ห่างจากขอบถนนพอสมควร และที่สำคัญที่สุดคือ เมื่อครู่พวกเขาไม่รู้สึกรู้สึกว่ากระแทกหรือเฉี่ยวโดนอะไร

“นายคิดไปเองหรือเปล่า ไม่เห็นมีใครเลย” โหยวจยาเสียงพูดขึ้น “ไม่

“เชื่อมาดูสิ!”

“ให้ตายเถอะ...” เฝิงหงตำขามวดคิ้ว อันที่จริงเขาก็ไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น “แต่เมื่อกี้ฉันเห็นคนเดินตัดหน้ารถจริง ๆ นะ เขาสวมเสื้อสีแดง ฉันมั่นใจว่าไม่ได้ตาผาด!”

“อยู่ตรงไหน”

“ก...ก็น่าจะอยู่ตรงนี้แหละ” เขาละล่ำละลัก “ฝนตกหนักมาก ฉันเลยมองไม่ชัด พอเห็นก็รีบเบรกแต่ไม่ทันแล้ว!”

โหยวจยาเสียงได้ฟังแล้วยังคิดว่าน่าประหลาด เขาเดินย้อนไปหลายสิบก้าวเพื่อตรวจดูให้ละเอียด แคมยังต้องเสี่ยงกับรถที่อาจเลี้ยววงมาได้ทุกเมื่อด้วย แต่บนพื้นไม่มีแม้เงาของคนที่ถูกรถชน

“นายตาผาดแหง ๆ!” สุดท้ายโหยวจยาเสียงก็ได้ข้อสรุป “ไม่งั้นคงเป็นผ้าพันคอหรือเสื้อคลุมสีแดงปลิวผ่านหน้ารถ แล้วนายเข้าใจผิดว่าเป็นคน!”

“อืม...” เฝิงหงตำนึ่งคิด จะว่าไปก็มีเหตุผล ตอนนี้ทั้งลมทั้งฝนพัดกระหน่ำ จะพัดอะไรปลิวมาด้วยก็ไม่แปลก อาจเป็นเสื้อที่ปลิวผ่านมาหรืออาจเป็นผืนผ้าใบที่ฝนชะตจนปลิวก็ได้

ทว่า...แม้จะแค่แวบเดียว แต่เขารู้สึกเหมือนเห็นคนที่ว่าหันมา...เป็นใบหน้าที่มีตาหูจมูกปากครบเลยด้วย!

“รีบไปเถอะนะ! ยืนตากฝนอยู่นี่จะแข็งตายเอา!” โหยวจยาเสียงเร่ง ทั้งสองจึงรีบกลับขึ้นนั่งบนมอเตอร์ไซค์แล้วสตาร์ทรถ

เวลานี้เบาะมอเตอร์ไซค์เปียกฝนจนไม่เหลือส่วนที่แห้งเลย แต่พวกเขา ก็ทำอะไรไม่ได้ หลังจากติดเครื่องแล้วก็มุ่งหน้าลงดินเขา

กระนั้นเฝิงหงตำยังรู้สึกแปลก ๆ สมองพยายามย้อนภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ เพราะวัตถุสีแดงที่เห็นไม่เหมือนปลิวมา แต่เหมือนเดินมามากกว่า...

โหยวจยาเสียงที่อยู่ด้านหลังก็ม้วนหน้างูด งอตัวหลบอยู่ด้านหลังให้เพื่อน เป็นเกราะกำบัง หยดน้ำฝนตกกระทบหมวกกันน็อกดังเปาะแปะหนวกหู ทั้ง

หน้ากากบังตายังมีช่องว่าง ทำให้น้ำฝนกระเด็นลอดเข้ามาไม่หยุด ขนาดสวมหมวก ก็ยังต้องคอยใช้มือเช็ดหน้าตลอดเวลา

“ไลน์มาอีกแล้ว...กัวยัวร์หยางจะเร่งอะไรนักหนา!”

“ใกล้ถึงแล้วละน่า” เฝิงหงตำตะโกนตอบ

โหยวจยาเสียงหยิบโทรศัพท์ที่ออกจากกระเป๋าเสื้อแล้วกดส่งข้อความเสียง ทางไลน์ ถ้าตะโกนเสียงดังหน่อยก็น่าจะพอได้ยิน เขายกหน้ากากหมวกกันน้ำออก ขึ้นเล็กน้อย โนมัตัวไปข้างหน้าอีกหน่อย ลองดูว่าจะพบบังฝนได้ไหม...เอ

ขณะกำลังขยับหมวก สายตาก็เหลือบไปเห็นเงาสะท้อนในกระจกมองหลัง ทำให้มีคนวิ่งตามหลังมอเตอร์ไซค์ของพวกเขาละ เขาหันตาเพ่งมอง ท่ามกลาง สายฝนและหมอกขาวโพลน เขามองเห็นร่างคนสวมเสื้อกันฝนสีแดง!

สีแดงเทรอ

“เฮ้ย เมื่อกี้นายบอกว่าเห็นคนสวมชุดกันฝนสีแดงใช่ไหม” โหยวจยาเสียง คว่าเสื้อเพื่อนแน่นอย่างตี้นตระหนก

เฝิงหงตำชะงักไปครู่หนึ่ง ทำไมจู่ๆ ก็ถามเรื่องนี้ “ม...เหมือนจะใช้นะ!”

“เวรแล้ว! หรือจะชนคนเข้าจริงๆ! เขาวิ่งตามมาแล้ว!” โหยวจยาเสียง ซี้กระจกมองหลัง “กำลังไล่ตามมอเตอร์ไซค์ของเราอยู่!”

“บ้าเธอ จะเป็นไปได้ยังไง ตอนนี่เราซีลิ่งเนินด้วยความเร็วสี่สิบนะ ใคร จะ...” เฝิงหงตำเหลือบมองกระจก “ตามทัน...”

เงาสีแดงปรากฏในกระจกมองหลัง กำลังวิ่งไล่กวัดตามพวกเขาอย่าง บ้าคลั่งจริงๆ ด้วย!

แต่ทำวิ่งพิลึกเหลือเกิน เงาที่เห็นขนาดไม่ใหญ่ นอกจากจะวิ่งสับมือรัวๆ พร้อมกับพุ่งตรงเข้ามาแล้ว ยังกระโดดก้าวใหญ่จนราวกับเหาะทะยานเหนือผิว ถนน...

โหยวจยาเสียงที่ซอ้อนอยู่ข้างหลังอดไม่ได้ที่จะหันไปมอง แต่ครั้งนี้พอหันไป เขาก็ชะงักทันที

“เฟ่นเร็ว! เร็วเข้า!” เขาตะโกนลั่นอย่างตื่นตระหนก “เวรแล้ว ช้างหลังไม่มีคน!”

“ไม่มีคนอะไรของนาย!” เฝิงหงตำทำท่าจะหยุดรถ “เขาวิ่งไล่มาแล้ว ถ้ายังหนีละก็จะกลายเป็นคดีชนแล้วหนีนะ!”

เฝิงหงตำตะโกนพลางลดความเร็ว พร้อมกันนั้นก็เลี้ยวมองไปด้านหลัง...ไม่มีใครเลย

ท่ามกลางสายฝนที่เทลงมา ไม่มีร่างสีแดงใดให้เห็น แต่พอเขามองกระจกอีกครั้ง เงินที่กำลังวิ่งสับมืออย่างบ้าคลั่งกลับโผล่เข้ามาทุกขณะ!

ชั่ววินาทีนั้น ทุกอย่างกระจ่างทันที!

“คน” ที่ปรากฏให้เห็นแค่ในกระจกมองหลัง ยังมีอะไรให้คิดอีกเล่า

เฝิงหงตำไม่พูดพร่ำทำเพลง รีบเหยียบคันเร่งพุ่งทะยานไปข้างหน้า แต่ร่างสีแดงกลับวิ่งเร็วยิ่งกว่าเก่า โหยวจยาเสียงกุ่มเลื้อเพื่อนแน่น มองร่างสีแดงที่เคลื่อนโผล่เข้ามาเรื่อย ๆ จนแทบจะมาถึงข้างตัวเขาแล้ว...

ในที่สุดกระจกมองหลังก็สะท้อนให้เห็นใบหน้าของร่างนั้น นุ่มนวล...

“เหวอ”

ป็น

1

อุบัติเหตุในคืนฝนตก

หญิงสาวออกจากห้องอาบน้ำ พันผ้าขนหนูห่อเรื่อนผม ก้าวออกมาในชุดนอนตัวหลวม ใอน้ำร้อนผ่าวทำให้ดวงหน้าขาวเนียนเจือสีชมพูระเรื่อ เครื่องหน้าคมฆ่าหากแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางรับรองว่าสวยไม่แพ้นางงาม ทรวดทรงองค์เอยยังไม่ต้องพูดถึง เรือนร่างที่อยู่ใต้ชุดนอนนั้นนอร์ชรรชนหลงไหล แต่ทุกส่วนโค้งเว้าคือกล่อมเนื้ออันแข็งแกร่ง

เธอเช่าห้องในอพาร์ทเมนต์แบบครอบครัวนอมมหาวิทยาลัย นักศึกษาสี่คนแบ่งกันเช่าห้องชุดขนาดห้าสิบผิง¹ สี่ห้องนอน สองห้องรับแขก สามห้องน้ำ นับว่าเป็นอพาร์ทเมนต์ที่หรูหราและใหญ่โตพอสมควร ทั้งยังเก็บค่าเช่าเธอแค่เดือนละสามพัน

เงื่อนไขชุดขนาดนี้ไม่ใช่จะเจอได้ง่าย ๆ เพราะเจ้าของห้องชุดที่ว่านี่คือครอบครัวของเพื่อนนักศึกษา แถมเพื่อนคนที่ว่าก็คือหัวหน้าชมรมที่เธอเป็นสมาชิก

¹หน่วยวัดของไทยได้หวนและญี่ปุ่น 1 ผิง เท่ากับ 3.3058 ตารางเมตร

เมื่อก้าวออกจากห้องน้ำก็เห็นเด็กหนุ่มผมสั้นสีดำขลับนั่งอยู่ในห้องรับแขก เขากำลังใช้รีโมตเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ เปลี่ยนแล้วเปลี่ยนอีก แต่ละช่องใช้เวลาหยุดดูไม่ถึงห้าวินาที

“เฮ้ย นี่นายกำลังดูทีวีหรือกรีโมตเล่นกันแน่” เธอถามเสียงหาเรื่อง

“หืม” เหม่าอิงเต๋อหันมามอง “ฉันรู้สึกแปลก ๆ ยังไงไม่รู้!”

“แปลก ๆ ั้นหรือ” เธอเดินลากเท้าไปทางตู้เย็น “อะไรแปลก ทีวีเสียหรือหรือว่ารีโมตเสีย”

“รู้สึกกระวนกระวาย” คิ้วของเฟิงเชียนจิ่งเลิกขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำตอบสั้น ๆ ของเหม่าอิงเต๋อ

“โอ๊ะโอ” มุมปากเธอยกขึ้นเล็กน้อยเป็นเชิงหยอกเย้า “นายจะอ่อนไหวไปหน่อยละมั้ง คงเพราะฝนตกหนักสินะ”

เหม่าอิงเต๋อหน้าเครียด เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ตลอดช่วงเย็นเขากระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก ประตูห้องอีกด้านเปิดออก ชายหนุ่มผมสั้นน้ำตาลหน้าตาน่ารักโผล่ออกมา เขาหาวหวอดพลางเดินเข้ามาใกล้ ทำทางกระเซอะกระเซิงเหมือนเพิ่งผ่านสมรภูมิมามาก ๆ

เขาคือชยาเสวียนอวี่น หรือที่ทุกคนต่างเรียกกันว่าชยาเทียน ห้องชุดนี้เป็นของครอบครัวเขา หนุ่มน้อยน่ารักใส่ชื่อไร่พิฆภัย...ภาพลักษณ์จอมปลอมเท่านั้นละ

“เหนื่อยจังเลย! เคยมีคนตายเพราะเขียนรายงานใหม่เนี่ย!” เขาลากเท้าเดินออกจากห้องนี้อย่างรวดเร็วแรง ตาเหลือบมองนาฬิกาบนผนังแวบหนึ่ง “หยางหยางยังไม่กลับมาอีกหรือ”

“เอ๊ะ จริงด้วย!” เฟิงเชียนจิ่งมองประตูห้องฝั่งตรงข้ามที่ยังปิดสนิท “ฉันไม่รู้เลยว่าเขาออกไปข้างนอก”

เธอเพิ่งกลับมาตอนสองทุ่ม จึงไม่รู้ว่าเพื่อนร่วมบ้านไม่อยู่ แคร่รู้สึกแปลก ๆ ที่วันนี้ไม่ได้ยินเสียงก้าวเข็วหยางเลย

สามคนนี่คือเพื่อนร่วมบ้านของเธอ ไข่แล้วละ เธออยู่บ้านเดียวกับชายหนุ่มสามคน

เธอโตมากับกลุ่มเด็กผู้ชาย จึงไม่รู้สึกแปลกและไม่กังวล เด็กหนุ่มสามคนนั้นเดิมเป็นเพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกัน ทั้งยังอยู่ชมรมเดียวกันด้วย ส่วนเธอน่ะเธอช่างโชคร้ายเหลือเกินที่ต้องร่วมชมรมกับคนพวกนี้ ความผิดพลาดเล็ก ๆ เพียงครั้งเดียวเมื่อเธอยอมทำตามคำขอร้องของเด็กหนุ่มนักศึกษาหน้าตาน่ารักคนนี้ และยอมเข้าเป็นสมาชิกชมรมเพียงในนาม แต่เมื่อก้าวเข้ามาแล้วกลับไม่เหลือหนทางให้ถอนตัว

“ชมรมตำนานประจำเมือง” เธอคิดว่าชมรมพรรคนี่ไร้สาระสุด ๆ ตอนแรกที่ยอมเซ็นชื่อเป็นสมาชิกก็เพราะเห็นใจเท่านั้น ไม่นึกว่าตำนานประจำเมืองที่ว่าไม่เพียงมีอยู่จริง ทั้งยังมีคนไม่น้อยหาญกล้าทดสอบด้วยตนเอง...หลังจากพบว่าตำนานประจำเมืองเป็นเรื่องจริง เธอก็มองพวกเขาจากมุมใหม่

“เขาไปดูหนังกับเพื่อนนะ แต่หนังน่าจะจบนานแล้วนะ!” ซย่าเสวียนอวีนหันไปอีกทาง ตั้งท่าจะหยิบโทรศัพท์มือถือ “ฉันจะฝากเขาซื้อม้อค่า ก่อนหน้านี้บอกเขาไว้แล้วว่าดูหนังเสร็จให้โทรมา”

“ฉันอยากกินโรตีสันหอม!” เหม่าอิงเต๋อายังเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ไม่เลิก เฟิงเซี่ยนจิ้งยกไหล่แล้วเดินไปทางห้องของตัวเอง เธอไม่กินม้อตึก

แล้วจู่ ๆ ลูกบิดประตูก็หมุน ทุกคนหันไปมองเป็นตาเดียว บานประตูไม้ฉลักเปิดออก ผู้ที่เดินเข้ามาคือเด็กหนุ่มที่เปียกปอนไปทั้งร่าง สายฝนเย็นเยียบทำให้เขาหนาวจนหน้าซีด เขาสิ้นไปทั้งตัว ดวงตาที่มองมาฉายแวววูบไหวอย่างหวาดหวั่น

“หยางหยาง!” ซย่าเสวียนอวีนรีบเดินเข้าไปหาเขา “เป็นอะไรไป นายเอาร่มไปด้วยไม่ใช่เหรอ”

เหม่าอิงเต๋อที่อยู่บนโซฟาลุกขึ้นนั่งตัวตรงทันที คิ้วขมวดมุ่นจ้องกั๋วเย่หยางเซมิ่ง เด็กหนุ่มที่ยามปกติว่าเรไรไร้เดียงสาตลอดเวลา เวลานี้ใบหน้าซีดขาว

ราวกับไปเห็นอะไรบางอย่างเข้า...

เฟิงเซียนจึงเซ็ดผมด้วยท่าที่ไม่เอี๋หระ “ฝนตกอย่างกับฟ้ารั่ว ทางร่มไปก็ไม่มีประโยชน์! ก้าวเย้วหยาง ทุกคนอาบน้ำเสร็จแล้ว นายก็รีบไปอาบน้ำเถอะ เตี่ยวจะเป็นหวัด”

ว่าพลางหันไปอีกทาง หางตาเหลือบไปเห็นจอตีวี่ที่ไม่ได้เปิดเสียง เธอชะงักเท่า ก้าวถอยไปด้านหลังหลายก้าว

โทรทัศน์เปลี่ยนเป็นช่องข่าว ฟ้ามีดครีမ်ฝนตกลงมาไม่หยุด แสงไฟจากรถตำรวจสว่างเสปตา นักข่าวในชุดกันฝนยื่นรายงานสดจากสถานที่เกิดเหตุอย่างทุลักทุเล ภาพบนหน้าจอขมุกขมัวมองไม่ชัด แต่ป้ายชื่ออยู่ช่อมรถตรงหัวมุมทางด้านหลังนั่นคือร้านหย่งเฟิงที่อยู่ละแวกนี้นี่นา!

“นี่ เหม่าอิงเต๋อ เพิ่มเสียงหน่อย!” เธอรีบถอยหลังแล้วชี้ไปทางจอโทรทัศน์พลาสมาตะโกนลั่น ทำเอาเหม่าอิงเต๋อตกใจสะดุ้งโหยง

ซี! เขาโยนรีโมตลงบนโซฟาแล้วลุกขึ้นยืน เฟิงเซียนจึงหย่อนก้นลงนั่งแทนอย่างไม่เกรงใจแล้วหยิบรีโมตขึ้นกด ซย่าเสวียนอวี่นหันขวับแล้ววิ่งไปหยิบผ้าขนหนูผืนใหญ่ออกมาจากห้องก้าวเย้วหยาง แต่เด็กหนุ่มที่เบียดไซกไปทั้งตัวกลับยืนนิ่งอยู่ที่หน้าประตู สองมือโอบรอบตัวเองไว้ ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

“นี่มันอุ้งรถบนถนนลงเขาข้างมหาวิทยาลัยนี่!” เฟิงเซียนจึงตะโกนพลาสมาซีจอตโทรทัศน์ “มีคนตายด้วย!”

เสียงโหวกเหวกของเธอถึงความสนใจให้ทุกคนหันไปดู แถบอักษรที่วิ่งอยู่ด้านล่างหน้าจอขึ้นข้อความว่าเกิดอุบัติเหตุรถยนต์ด้านนอกมหาวิทยาลัย ผู้เสียชีวิตทั้งสองรายเป็นนักศึกษา คาดว่าสาเหตุคือฝนตกถนนลื่น ทัศนวิสัยไม่ดีทำให้รถคว่ำและไถลไปอยู่ใต้รถชนทรายที่กำลังเลี้ยวขึ้นเนินสวนมา

“คณะวิศวกรรมโยธาเธอ” เหม่าอิงเต๋ออึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปมองก้าวเย้วหยางโดยสัญชาตญาณ “คณะเดียวกับนายนี่”

“เฟิงหงต่ากับโหยวจยาเสียง ก้าวเย้วหยาง นายรู้จักหรือเปล่า” เฟิงเซียนจึง